

oorlogse arbeiderswoningbouw veel slechter. De rechte per woning wordt dus aan alle kanten gedrukt.

Achter de vaak imposante gevels van de uit het reformistische tijdvak daterende woningen, gaat thans meer en meer een scherpe woningmisère schuil. Daarbij wachten tienduizenden jonge mensen, jaar in jaar uit, tevergeefs op de mogelijkheid een gezin te vestigen.

De arbeidersklasse wordt ook in dit opzicht gedwongen zich bezig te houden met de vraag, hoe zij door eigen activiteit invloed kan uitoefenen op de woningproductie. Dat dit voor de bouwarbeiders in het bijzonder van betekenis is, staat voor ons allen vast. Voor hen moet de vraag rijzen: wat zullen wij bouwen, bankgebouwen en kazernes of woningen ter voorziening in de nood van onze eigen klasse?

UIT ENGELAND

Het volgende bericht is ons toegestuurd uit Engeland, waar het in een grote opslag in fabrieken en werkplaatsen verspreid is. Het Industrial Liaison Committee bestaat uit arbeidersvertegenwoordigers van verschillende bedrijven. Het treedt actief op bij conflicten en veroorzaakt o.m. de voorlichting. De staking van de Londense havenarbeiders, die 15 à 17 duizend arbeiders omvatte, is inmiddels opgeheven, door een clausule in de arbeidsovereenkomst, afgesloten door de vakorganisatie, die luidt, dat directe actie verboden is en dat een termijn van drie weken in acht genomen moet worden, ingaande de dag waarop de grieven bekend gemaakt zijn. Het manifest spreekt overigens voor zich zelf.

10 April 1949.

Industrial Liaison Committee.
Beate kameraden.

Als jullie deze brief ontvangen, zijn de Londense havenarbeiders in staking. Deze staking wordt gevoerd ter verdediging van 47 arbeiders, mannen van verschillende leeftijd, die overtuigd verklaard zijn door de National Dock Labour Board. Deze 47 arbeiders zijn de eerste van 700, die op de nominatie staan voor ontslag. De National Stevedores and Dockers Union, "the Blues" heeft officieel opgeroepen tot deze staking, ter verdediging van hun leden, inclusief de eerste 47.

The Transport General Workers Union "Whites" wil tegen de staking opproeren, wat trouwens te verwachten was, maar het is niet waarschijnlijk, dat de eenheid der arbeiders gebroken zal worden door deze iutrice. De leden van "Whites" weten, dat het merendeel der ontslagen arbeiders leden van hun organisatie zijn. De Londense havenarbeiders staken tegen de onmenselijke methoden, die toegepast worden met het ontslaan van arbeiders die, of te oud zijn of door ziekte of uitputting niet meer voor het zware werk geschikt zijn.

De ondernemerspraktijk, die mannen met jaren van dienst zonder pensioen op straat gooit, was voor de oorlog algemeen en wordt nu onder auspiciën van de Labourregering weer voortgezet.

In het z.g.n. belang van de wederopbouw, heeft de Labourregering, in samenwerking met de ondernemers, het aantal havenarbeiders van 38.000 van voor de oorlog, tot 27.000 teruggebracht. Nu wordt openlijk verklaard, dat dit aantal met nog 7000 vermindert wordt. Duidelijk gezegd: 7000 arbeiders zijn voor ontslag voorgedragen.

Deze maatregelen worden doorgevoerd, ondanks het feit, dat de werkzaamheden in de haven, uitgedrukt in volumens, zijn toegenomen.

De havenarbeiders zijn niet de enige groep, die door dergelijke maatregelen bedreigd wordt. Ook de spoorwegarbeiders, machinebouwers en arbeiders uit de filmindustrie staan deze maatregelen te wachten. Het is het belang van de ondernemers, een reserve te hebben van werklozen, die ingezet kunnen worden bij komende loonconflicten.

De havenarbeiders strijden vandaag voor alle arbeiders.

Voor de havenarbeiders die, door ziekte, ouderdom of anderszins niet meer geschikt zijn voor het zware werk, is door de "Industrial Liaison Committee" een pensioen van £ 2.— per week gevraagd. De Labourregering en de werkgevers, "The National Dock Labour Board", verklaarden, dat dit onmogelijk was.

Maar bestudering van de winsten toont aan, dat het zeer goed mogelijk is. Een heffing van 14 cent

MEIDAGEN Rotterdam

Bijeenkomst Zondag 1 MEI des
morgens half elf (zaal open 10 u.)

Gebouw Odeon Gouvernestraat
SPREKERS:

A. v. d. Berg, spr. O.V.B. en
Moh. Hamza, voorz. Inden. Ver.
G.P.P.I.

Declamatie van Jac. van Elsacker
Muzikale opluistering.

Entree 25 Cent

Het Mei-comité gevormd door:
O.V.B., Oude S.D.A.P., R.C.P.,
Soc. Bew., Spartacus, Vlamgroep
en V.S.V.

Amsterdam

Bijeenkomst Zondag 1 MEI n.m.
1 uur

Kleine zaal Bellevue

Naast een spreker:

Voordracht door Robert de Vries
van het Amsterdams toneelgezel-
schap en zang- en toneel van de
Jeugd.

Entree 50 Cent

Kaarten aan de bekende adressen
Het Mei-comité, gevormd door:
B.R.P.K., N.V.B.S., O.V.B.,
Spartacus en Vrije groepen jeugd

per ton, import en export, zou voldoende zijn om
die kosten te dekken.

De "Economist" van 26 Februari '49 brengt een
analyse van de inkomsten en winsten, gemaakt door
de grote bedrijven. Zij bevat als voorbeeld de to-
tale inkomsten van 523 maatschappijen. De scheep-
vaartgroep steeg van £ 2.042.000 in 1947 tot
£ 3.424.000 in 1948. En dat is nog maar een voor-
beeld van enige der maatschappijen.

Onze havenarbeidersvertegenwoordigers van het
bovengenoemd comité verzoeken aan alle militante
groepen de feiten van deze staking bekend te maken
en de leugenachtige propaganda van de Labour-
regering, werkgevers en kapitalistische pers te be-
lichten.

Maar dat is niet genoeg. Wij vragen jullie ook,
vanuit de bijeenkomsten die jullie beleggen, solida-
riteitsbetuigingen te sturen, die op onze massa-
bijeenkomsten kunnen worden voorgelezen.

INDUSTRIAL LIAISON COMMITTEE.

PRIJSVERLAGING

De prijs van ons geschrift: „De Slaven-
maatschappij tot Arbeidersmacht" is
van heden af slechts (franco per post)
30 cent. Bestellen onder bijvoeging van
postzegels aan ons adres:
Uitgeverij „De Vlam", Postbus 7046,
Amsterdam, Zuid 2.

SPARTACUS OP DE VESUVIUS

Verantwoording over de maand Februari 1949.
Werkgroep Amsterdam:

a. Losse bijdragen:
Lezers Staatsliedenhuurt f 1.20, Lezers Zaandam
f 7.17, Lezers Barentsbaart f 4.24, C. v. W.
te A. f 1.—, Totaal f 13.61.

b. Vaste bijdragen:
J. de G. f 1.—, W. v. d. W. f 1.—, T. B.
f 1.—, B. R. f 1.—, W. S. f 4.—, J. V. f 1.—,
S. H. f 1.—, H. G. L. f 10.—, B. N. f 2.50,
P. B. f 1.—, J. B. f 1.—, B. R. f 1.—, W. S.
f 4.—, N. A. f 2.50, allen te A. Totaal f 32.—

Gedurende dat tijdvak werd over de „Uitgeverij
„De Vlam" ontvangen: E. G. V. te H. f 4.—, W.
G. v. M. te Vr. f 1.—, C. H. te R. f 4.—, J. L.
te W. f 1.—, A. v. d. H. te B. f 2.—, J. L. te R.
f 1.05, P. C. t. V. te A. f 1.—, v. d. T. te R.
f 2.—, L. T. te S. f 1.—, E. J. B. te B. f 2.50,
J. v. D. te H. f 4.—, T. v. d. H. te A. f 3.50, K.
te B. f 11.—, kleine bijdragen tezamen f 1.55. To-
taal f 99.60. Totaal Amsterdam f 85.21.

De Werkgroep Den Haag zond ons de verant-
woording over het 1ste kwartaal (Jan.—Februari—
Maart) 1949.

De nummers 32 f 2.—, 360 f 5.—, 392 f 3.—,
737 f 2.—, 754 f 5.—, 757 f 10.—, 761 f 4.—, 823
f 5.—, 824 f 3.—, Totaal f 39.—

Agent Den Haag: Jan. f 8.98, Febr. f 2.24, Maart
f 2.12. Totaal f 13.34.

Agent Scheveningen: Jan. f 2.92, Febr. f 1.98,
Maart f 1.85. Totaal f 6.75.

Nagekomen Den Haag f 4.67.
Totaal Den Haag f 63.76.

Totaal generaal f 148.97.

Pinkster-Mobilisatie Hollandse Rading

Door de N.B.V.S., Werkgroep voor
Radicaal Pacifisme, Spartacus en de Vrije
Jeugdgroepen is een commissie benoemd
tot voorbereiding van de P.M. Deze zal
worden gehouden in het Kamphuis „De
Rading". Bovengenoemde groepen heb-
ben de beschikking gekregen over het
kamphuis, met de daarbij gelegen dennen-
bossen. Van drie sprekers kregen we
reeds toezegging dat ze een inleiding wil-
len houden, terwijl een bekende kunst-
naars in principe toezegging heeft gedaan
voor ons op te treden op de te organiseren
kunstavond. Van medewerking zijn we
dus reeds verzekerd. Wij verwachten nu
dat ieder, die van plan is aan de P.M.
deel te nemen, zich ten spoedigste zal op-
geven, zo mogelijk met gelijke toezegging
der deelnemerskosten, welke voor degene
die in het kamphuis slaapt f 3.50 en voor
hen, die met eigen tent komen, f 2.75 be-
dragen. Mogen wij er op rekenen dat zij,
die iets meer kunnen missen, dit niet zul-
len nalaten, opdat het financieel voor
ieder mogelijk zal zijn de P.M. te bezoeken?
Het volledige programma zal bin-
nenkort bekend worden gemaakt. Werkt
mee aan het slagen van de P.M., door U
direct op te geven voor deelname aan U
Hoogveen, Middenweg 117, Postre-
kening 228268.

De Commissie

7 MEI 1949

PRIJS 12 CENT

9e Jaargang No. 19

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS"

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Litt.
„De Vlam", postbros 168797 te A'dam

Wie wint de pot?

In het programma voor de viering van
het Koninginnefeest te Amsterdam is een
belangrijke plaats ingeruimd aan de orga-
nisatie van een groot ganzenbordspel voor
kinderen in het Stadion. Een grote gans
was al dagen lang het symbool, dat op de
Dam de verkoop van loten moest stimu-
leren. Op het speelveld van het Stadion,
dat als een ganzenbord was ingericht, wa-
ren groepen van proletariërs-kindertjes
de ganzen. Op de ere-tribune rolden de
dobbelstenen, geworpen door hen die op
zulk een ereplaats aanspraak konden ma-
ken, de gansjes kwamen krachtens hun
lot, terecht in herberg, put en gevangenis,
of vonden de dood.

Niemand van ons zal zich interesseren
voor de afloop van het spel. Wat we er
van wisten, hebben we uit de pers van de
laatste dagen geput. Maar terwijl wij van
één en ander kennis namen, konden we
niet nalaten dit „veel vergrote oud-Hol-
landse ganzenbordspel" te vergelijken met
het spel, dat op nog veel groter schaal
wordt gespeeld in het werkelijke leven.
Ook daar ganzen die worden gebruikt.
Ook daar mensen, die op de ere-tribunes
zitten, en het lot verdubbelen van hen die
de put, de straf, het wachten, de gevangenis
en de dood wacht. En ook daar.....
wie wint de pot? Maar de winst is in geen
geval voor de vooruit of achteruit gescho-
ven ganzen, de arbeiders.

Wie wint de pot? Het spel van de 2de
wereldoorlog is voorbij. De dood is het lot
van miljoenen geweest. Gevangenis en
concentratiekampen trof tienduizenden
anderen. Grote landen zijn economisch to-
taal in de put geraakt. Slechts enkele gro-
te imperialistische machten wonnen de
pot.

En opnieuw wordt er gespeeld op het
internationale ganzenbord. Weer bepaalt
het lot welke ganzen vooruit of achteruit
moeten worden geschoven. En weer heb-
ben ze zelf niets te vertellen. Hoe lang
nog?

Het kapitalistische Nederland is be-
voord met de strijd gekomen. Zoals in veel
andere z.g. overwinende landen, was het
economische leven volslagen ontweicht.

Vage oorlogsbeloften aan de arbeiders
waren snel vergeten. Machines en fabrieken
werden vernield. Handelsconnecties
waren verloren geraakt; de koopvaardij-
vloot afgetakeld. Beleggingen in het bui-
tenland waren opgesoupeerd in de oor-
logsvoering, en de koloniale winstbronnen
voor de Nederlandse bezittende klasse
verkeren in gevaar en zijn opgedroogd.
Kort samengevat: de pot is leeg; de pot
die de Nederlandse bezittende klasse zich
in enige eeuwen van uitbuiting van eigen
en koloniale massa's had gevormd.

Wie wint de pot? Dat heeft alleen zin
wanneer er een pot is, die de moeite van
het winnen waard is.

In dit teken is het „oud-Hollandse gan-
zenbordspel" na de oorlog opnieuw begon-
nen. Ook in Nederland worden de arbeiders
weer en sterker dan ooit tevoren ge-
bruikt voor een spel, waarin en waarover
zij zelf niets, maar dan ook niets, hebben
te vertellen.

Het nationaal vermogen moet worden
hersteld. Een nieuwe grondslag moet wor-
den gevonden om de winstmachine op
gang te brengen. Evenals in andere Euro-
pese landen wordt daarbij dankbaar ge-
bruik gemaakt van het nu ongeveer een
jaar geleden in werking getreden Mar-
shallplan. Amerikaanse credieten moeten
het economisch leven herstellen en op
gang brengen. Samenwerking tussen ka-
pitaal en arbeid; meer produceren en zo
weinig mogelijk verbruiken; dus minder
importeren en veel meer exporteren; dat
hebben we op velelei wijzen als de na-
tuurlijkste zaak van de wereld horen ver-
kondigen.

Ondertussen groeien internationaal
opnieuw de imperialistische tegenstelli-
ngen. Het woord „oorlog" krijgt opnieuw
een steeds meer de klank van iets dat in
het naaste verschiert ligt. Het Atlantisch
pact werd gesloten. Nederland werd daar-
in opgenomen. Naast de nieuwe ver-
schikkingen die het aandsicht, betekent
het voor direct nieuwe reusachtige finan-
ciële lasten. Weer komt „de pot" in onze
gedachten als een niet te vergeten beslis-
send feit. Nieuwe lasten, dat betekent
voor het Nederlandse kapitalisme moei-
lijker verhoudingen om het „nationaal
vermogen" te herstellen. De oplossing ligt

voor de hand: harder werken, arbeiders;
minder gebruiken, arbeiders; de buikriem
aansnoeren.

—o—

De leiders van het Nederlandse econo-
mische leven zijn niet geheel en al onte-
vreden over de vorderingen die in de af-
gelopen jaren zijn gemaakt. Natuurlijk, er
zijn nog allerlei dreigingen. Daar is in de
eerste plaats die van het opringende en
stokkende staatskapitalistische Rusland,
ten onrechte communisme genoemd. Maar
het reeds genoemde, Atlantische pact, is
althans een waarborg, dat WestEuropa
bij de verdediging niet aan zijn lot zal
worden overgelaten. Alweer, de pot is in
geding.

Ook de mogelijkheid van een nieuwe
economische crisis geeft de heren onge-
ruwte zorgen. Maar alles-bijeen is dit
juist aanleiding om met te groter kracht
de „economische vooruitgang" na te stre-
ven. Dat betekent, dat met behulp van z.g.
arbeidersvertegenwoordigers in het poli-
tiek en economische leven, de uitbuiting
van de arbeidersklasse wordt vergroot.

De industriële productie is (1938 stel-
lende op 100) als volgt gestegen: 1946 74;
1947 94; 1948 114 en 1 Jan. 1949 115.

De agrarische productie geeft (1935/
'36 stellende op 100) de navolgende cij-
fers te zien:
1945/46 65; 1946/47 93; 1947/48 106;
en gesaamd wordt voor 1948/49 114.

U ziet: belangrijke vooruitgang.
Het tekort op de betalingsbalans van
Nederland tegenover het buitenland be-
droeg in 1947 1566 miljoen. In 1948 was
dat tekort teruggebracht tot 951 miljoen.

Dus ook hier verbetering. Maar toch
voor het Nederlandse kapitalisme nog een
zeer bedenkelijke toestand.

Zulke jaarlijkse tekorten zijn voor de
bezittende klasse op de duur natuurlijk
onhoudbaar. Daardoor nemen immers de
schulden aan de buitenlandse imperialisten
toe. Door vergroting van de schulden
neemt ook de renteverplichting toe, zodat
op die manier in de vorm van renten het
buitenland gaat strijken met de meerwaar-
de die de Nederlandse arbeidersklasse
voortbrengt. Het jongste verslag van de
Nederlandse Bank vestigt op al deze din-
gen de aandacht. Daarin wordt o.a. het
volgende vastgesteld:

„Met productievermindering alleen
vervold op pag. 2

Een ernstig woord!

Naar aanleiding van de circulaire, die door het fonds „Spartacus op de Vesuvius“ dezer dagen aan de lezers van ons weekblad werd toegezonden, menen wij goed te doen, ook in ons blad zelf aandacht te vragen voor de moeilijke positie, waarin het nog steeds verkeert.

Deze moeilijkheden zijn ten nauwste verbonden met de positie van de arbeiders klasse.

Het gebrek aan inzicht in de klasse is er oorzaak van dat strijd, en organisatie van de strijd, zich zo zwak betonen. Deze druk ligt op alle strijdwillende elementen. Alle in het Westen zich tegen het kapitalisme kerende stromingen kunnen zich daaraan niet onttrekken. Zij vechten allen tegen de stroom. Dat geldt zelfs het Stalinisme, dat zeker ook in West-Europa niet groeit. Maar een organisatie als Spartacus ondervindt de dubbele druk. Zwakte doet de arbeiders uitzien naar hulp. Ook die arbeiders, die nog altijd strijdwill

in zich hebben, zoeken naar hulp. Het begrip, dat zij zich alleen zelf en zelfstandig kunnen helpen, bezitten zij voor een groot deel niet, omdat ze geen inzicht hebben omtrent de wereldverhoudingen, omtrent werkelijk communisme en omtrent de grondbeginselen van het komende nieuwe verzet. Daardoor en doordat een deel van de nog strijdberen hun hoop stelt op Staatskapitalistisch Rusland, lijkt het soms, dat het Stalinisme zuigkracht uitoefent op de massa, terwijl een ander deel van de massa zich laat inschakelen in het Westerse front. In feite is het niet kennen van de nieuwe verhoudingen er oorzaak van dat er nog geen sprake is

van een werkelijk nieuwe arbeidersbeweging en van nieuwe arbeidersorganisatie op de grondslag van de bedrijven.

Dit is de toestand. En onder deze omstandigheden leeft ook Spartacus op de Vesuvius. Benauwdend zijn vaak de omstandigheden waaronder wij moeten werken. Dat geldt zowel de krant, als de activiteit van de kameraden, die mondeling hun propaganda willen doen.

Mogen wij de strijd opgeven? Neen! Natuurlijk niet. Maar dringt het wel steeds tot allen door, wat het zou betekenen, wanneer ons blad zou moeten worden opgeheven? Laat het ons eerlijk zeggen, week in week uit vechten wij voor het uitkomen van onze krant.

Geen organisatie, die zo duidelijk poogt de arbeiders de nieuwe posities te verklaren.

Het einde van onze krant zou voor allen die, omdat het hun overtuiging is, natuurlijk door willen gaan eigen klasse voor te lichten, een zware slag zijn. Wanneer wij in de loop van de vijf na-oorlogse jaren hebben geconstateerd, dat hier en daar onze beschouwingen meer en meer worden gebruikt bij het aanduiden van de maatschappelijke verhoudingen, dan pas beseft wij, hoe nodig het is, dat wij ons werk met het weekblad Spartacus kunnen voortzetten.

Daarom doen wij ook van deze plaats een zeer dringend beroep op allen voor wie Spartacus een wekelijks vriend en voorlichter is. Zorgt met ons, dat zijn stem zal blijven klinken. Voorkomt, dat een of andere week het blad niet zal kunnen verschijnen. Steunt naar Uw beste kunnen „Spartacus op de Vesuvius“.

Doet wat ge kunt! Doet het direct!

Werft nieuwe abonnees voor „Spartacus“

Vervolg van pag. 1

komen we er niet, indien deze vermeerdering verdwijnt in verbruiksstijging. Slechts dat deel der productievermeerdering, dat dienstbaar wordt gemaakt aan de dekking van het budgettekort en aan de financiering van investeringen, kan werkelijk bijdragen tot vermindering van het betalingsbalanstekort. Zonder evenwichtige financiën geen monetair evenwicht, zonder monetair evenwicht geen betalingsbalansen evenwicht, zonder betalingsbalansen evenwicht geen levensvatbaarheid.

U ziet welk een evenwichtscroobaat dr. Holtrop, de president van de Nederlandse Bank, is. Deze zelfde evenwichtstheorieën doen natuurlijk opgeld in alle andere landen, met gevolg, dat zij allen willen uit-

voeren en zo min mogelijk invoeren. U weet, het gaat om de pot van mijnheer. Jammer dat men om te exporteren ook landen nodig heeft, die importeren.

Aldus kunnen wij slechts tot de conclusie komen, dat internationaal op het welvaartspeil van de arbeidersklasse wordt aangevallen en dat noemt men dan „samenwerking tussen arbeid en kapitaal“.

Dit aan de arbeidersklasse duidelijk te maken en daarmee de voorwaarden te scheppen voor een nieuw internationaal klasse-optreden van de arbeiders is waarlijk werk van betekenis. Werk dat, indien het gevolgen heeft, ook het beste middel is, in de strijd tegen de dreigende imperialistische oorlog.

De wijze, waarop de mensen in de burgerlijke maatschappij hun seksuele behoeften bevredigen is het huwelijk, de prostitutie en de onanie. De laatste twee zijn echter door de moraal veroordeeld, zodat er slechts één geoorloofde methode, althans in het grootste gedeelte van de wereld, overblijft en dat is het huwelijk, een overeenkomst, waarbij de partijen op zich nemen, nooit geslachtelijke omgang met anderen te hebben; alle andere omgang is meestal geoorloofd.

Wij weten, dat dit niet altijd zo geweest is en dat er vele plaatsen op de wereld zijn, waar nog geoorloofde veelwijverij, veelmannen of promiscuïteit voorkomen, die binnen het maatschappelijk verband de officieel erkende vormen zijn. Gaan wij na, wat onofficieel, met betrekking tot de geslachtelijke omgang, de overheersende vorm is, dan is dat voor Europa en Amerika de promiscuïteit.

De dwang die de wet, de moraal en de gewoonte op de mens uitoefenen om, wanneer ze eenmaal geslachtelijk verenigd zijn geweest of het plan daartoe te kennen hebben gegeven, nu voortaan geslachtelijke omgang met anderen te voorkomen, bewijst ten eerste, dat er een drang naar vereniging met velen bestaat, die wel zo sterk is, dat de strengste wetten altijd te kort schieten, en ten tweede, dat er een noodzaak bestaat, die de promiscuïteit, de geslachtelijke omgang met velen, niet toe kan staan. Deze noodzaak was de instandhouding van het gezin, als basis voor de productie, d.i. als basis voor het bestaan. Waar de productie voor het levensonderhoud niet, of niet meer, door het

gezin als eenheid bedreven wordt, zien wij, zij het niet altijd officieel, dat een losere vorm van de huwelijksband ingang vindt. Nu is de productie door en voor het gezin lange tijd de overheersende vorm geweest, en zien wij niet alleen naar Europa en Amerika, dan is zij dit nog. Het landbouwbedrijf, dat wij hier vooral op het oog hebben als kleinbedrijf, wordt door man, vrouw en kinderen uitgeoefend. Het toestaan van geslachtelijke omgang, anders dan tussen man en vrouw van één gezin, die tevens de leiders van het bedrijf waren, zou onmogelijk zijn geweest, het zou het gezin verbroken hebben en het bedrijf onmogelijk hebben gemaakt. Ditzelfde geldt ook voor het handwerk, als zelfstandig kleinbedrijf uitgeoefend.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat, wanneer een klasse van zelfstandige handwerkers en boeren hier in West-Europa begint te ontstaan, dit gepaard gaat met een versterking van de huwelijksmoraal. De huwelijksrouw werd door de jagende, vechtende en dolende adel niet serieus genomen. Daarom kwam deze laatste aan de hervormingsgezinde kleine burger onzedelijk voor. Het gezin werd door het zelfstandig handwerk opnieuw bevestigd. Toen de kleine burgerij tot macht was gekomen en een eigen literatuur en schilderkunst had ontwikkeld, speelde daarin het gezin en alles wat er mee samenhangt een voorname rol. Tevens kweekte de burgerlijke opvatting der liefde in de kunst een romantiek, veel mystieker en diepzinniger dan die van de adel en daarvan duidelijk te onderscheiden.

SEXUALITEIT MAATSCHAPPIJ

De maatschappelijke noodzakelijkheid van het burgerlijk huwelijk, heeft lange tijd een eerlijke, d.w.z. wetenschappelijke, behandeling van de sexualiteit onmogelijk gemaakt. Sedert echter gezin en arbeidsmilieu in de industrieel ontwikkelde landen iemands direct uit het gezicht brengen en vooral de laatste twee oorlogen miljoenen mannen en vrouwen voor lange tijd gescheiden heeft, de jeugd en ook anderen van beide seksen elkaar geregeld in de bedrijven ontmoeten, waar zij hetzelfde werk verrichten en in elkaars gesprekken opgaan, is er een losheid in de huwelijksmoraal ontstaan, die de behoudzuchtigen alarm doet slaan en waardoor het vraagstuk onder de neus van de geleerden is gebracht. Wie in vroeger jaren naar een dokter ging en „bekende“, dat hij buitenechtelijk verkeer had of onaneerde, kreeg een vermaning en de raad, het nu voortaan achterwege te laten. Tegenwoordig wordt daar veelal anders over gedacht.

De moraal kan niet meer tegen de feiten op en begint zich er bij neer te leggen. De rijpere jeugd heeft zich het buiten-spuitselijk geslachtsverkeer veroverd, zij het ook, ten koste van veel narigheid. Onanie en ook de homoseksualiteit komen er officieel beter af dan vroeger. Wat echter niet erkend wordt, zelfs door de seksuele hervormers, is

HET VREDESCONGRES TE PARIJS

We hadden in de afgelopen week een ernstig dispuut met een kameraad naar aanleiding van het Vredescongres te Parijs, dat inmiddels achter de rug is. Wij brachten naar voren dat we zeer sceptisch stonden tegenover de gedachte om dit congres als een manifestatie voor de vrede te zien.

Dit ontlokte aan onze kameraad de repliek: Natuurlijk, dat had ik wel kunnen denken. Wanneer het niet van Spartacus is, is het in jouw ogen niet goed. Nou, mij kan het niet verdommen; ik ben voor de vrede en of het nou van de katholieken, of van Stalin komt, als het voor de vrede is, dan ben ik er voor.

Het lijkt ons goed deze discussie voor het aanvangen van een artikel te benutten. Vermoedelijk zullen er ook anderen zijn, die toch met meerdere of mindere sympathie tegenover „zulke congressen staan en die ons beschouwen als onvruchtbare critici, uitsluitend omdat het initiatief niet door ons is genomen.

Laten we beginnen met een waarheid als een koet te constateren. De gehele arbeidersbeweging verkeert in een impasse. Natuurlijk zijn er wel hier en daar en telkens weer verheugende symptomen, dat de arbeiders niet van plan zijn alle onrecht en alle aanslagen op hun levenspeil zo maar zonder meer te slikken, maar ontken kan niet worden, dat er van een werkelijke beweging van de arbeiders geen sprake is. Een deel heeft het vertrouwen in eigen kracht en kunnen verloren. Vele, toch goede en oprechte socialist, voorheen activisten, staan nu werkeloos aan de kant. Zij zijn terneergeslagen, leven niet, maar laten zich leven. In het kader van dit artikel is het niet mogelijk alle oorzaken

daarvan na te gaan. Vast staat echter wel, dat als een van de oorzaken kan worden genoemd: partij-politiek.

Voor verschillende idealen, onder verschillende leuzen, hebben deze arbeiders zich in het verleden ingezet. Steeds weer hebben zij echter moeten ervaren, dat de partij niet de verwerkelijking van de idealen nastreefde, maar de idealen ondergeschikt werden gemaakt aan vulgaire partijpolitiek. Elke partij was er tenslotte telkens weer op uit om door middel van pakkende leuzen en parolen eigen partijpolitieke invloed te vergroten en te verstevigen.

Strijd om loonsverhoging, strijd voor verbetering van sociale positie kwam daardoor in het vaarwater van de partijpolitiek terecht. Stakingen werden daardoor beïnvloed en daaraan ondergeschikt gemaakt. Zo was er eigenlijk nog slechts één ideaal, dat nog niet op grove wijze ondergeschikt was gemaakt aan deze partijpolitiek. Dat was de strijd om de vrede. In bijna ieder mens leeft, zij het misschien min of meer onbestemd, het verlangen naar vrede. Vooral na hetgeen de meesten in de afgelopen jaren hebben medegemaakt. Vooral ook na kennisneming van hetgeen dagelijks in de wereldpers omtrent telkens weer nieuwe mensenslaching wordt gepubliceerd, groeit dit verlangen naar vrede. Gebruik makend van dit groeiend vredesverlangen werden alle partijen ware vredesapostelen. Het tijdperk van de z.g. koude oorlog met zijn talrijke diplomatieke vredesmanifestaties deed zijn intrede. De zaak van de vrede werd een agitatie-middel tot inschakeling in een der zich inmiddels gevormd hebbende fronten: het imperialistische Marshall-front en het eveneens imperialistische front bestaande

Communistenbond SPARTACUS

Kameraadschapsavond

op ZATERDAG 21 MEI a.s.
's avonds 8 uur
in GEBOUW „DE AREND“
Planctusstraat

Muziek - Samenzang
Declamatie - Spreker

Toneelgroep „De Rode Amateur“
met „BEGRAAF DE DODEN“

TOEGANG GRATIS

uit Rusland en de z.g. volksdemocratieën.

Daarom en daarom alleen keren wij ons tegen het z.g. Parijs Vredescongres. Dit congres is de zoveelste poging om de arbeidersklasse in te schakelen in de koude oorlog. Dit plan, de deelnemers zich te doen uitspreken tegen de Amerikaanse oorlogspolitiek, wordt dan ook prompt door de tegenpartij beantwoord door een ander vredescongres.

Wij staan als klassebewuste arbeiders tegenover dit imperialistisch gedoe. Wij laten ons ook niet verblinden, door welke illustere namen ook. Het zegt ons niets, al betuigen hele reeksen van intellectuelen en „vooraanstaande personen“, w.o. zelfs de Koningin-moeder van België en een nazaat van Bernadotte hun adhaesie met dit congres. We bekijken heel nuchter wie

blijven alle even onbevredigd als de toestand ook is. Dit komt vooral tot uitdrukking in de houding die zij aannemen o.a. ten opzichte van de onanie. Dit surrogaat wordt als onschuldig voorgesteld, het blijft echter een surrogaat en is niet zo onschuldig als men wel denkt. Natuurlijk blijft het juist, dat verzet hiertegen van de jonge man of het jonge meisje uit zedelijkheidsoverwegingen en met een gevoel van schuldbesef funest is dan een bewust regelen. Hier gaat het echter als met de alcohol en misschien erger. Men kan geen alcohol drinken, wanneer men wil, ten minste de grote massa niet. Alcohol kost geld. Jonge lieden kunnen zich echter onbepaald een surrogaat van seksueel genot verschaffen. Ik meen, dat in het boek van Honan vragen voorkomen van jonge lieden die dit tot acht keer op een dag deden, wat niet te verwonderen is en heus niet tot de uitzonderingen behoort. Dit komt, omdat het surrogaat geen volledige bevrediging schenkt, het is een louter lichamelijke bevrediging, geen geestelijke. Het verlangen naar de bekoorlijkheden, de stem en de gedragingen der begeerde partij, blijft ook na de lichamelijke prikkel, zodat de onanie zelfs bij afwezigheid van schuldbesef een min of meer hevige meerslaching achterlaat; de geest blijft onbevredigd. De gewoonte wordt door zeer velen ook in het huwelijk voortgezet. Het zou interessant zijn te vernemen door een enquête hoeveel de onanie in het huwelijk niet afgeen. Daarbij komt, dat de gewoonte, zich datgene in de fantasie te verschaffen, wat in de werkelijkheid niet te verwezenlijken is of schijft,

ook op andere gebieden dan het seksuele wordt toegepast en de moeizame inspanning, die nodig is om werkelijk iets te bereiken, ontweken wordt. Men droomt zichzelf een groot voetballer, acteur of geleerde enz., de gemakkelijkste weg.

Maar wat dan? Juist dat is het: Wat dan? Hiervoor zijn nodig seksuele voorlichting vóór de geslachtsrijpheid. Geslachtelijk verkeer zodra het nodig blijkt, voorlichting in het gebruik van voorbehoedsmiddelen, toestaan van operatief ingrijpen¹⁾ en de erkenning, dat de mens een polygaam wezen is. Dit is echter niet te verwachten, zolang een maatschappijvorm, uit vrees voor zijn verval en ondergang, oude vormen in stand moet houden. Zodat ook hier geldt: de werkelijke harmonie en gezondheid op seksueel gebied moeten door een algemene omwenteling tot stand komen. Hiervoor schrikken de hervormers terug, of voelen er niet voor en daarom trachten zij in de maatschappij, zoals die nu is, toch iets te bereiken, waardoor zij de consequenties van een werkelijke wetenschappelijke zienswijze, als zijnde onmogelijk, niet aandurven. Deze zijn, dat de mens van nature polygaam is en dat onanie een armzalig en schadelijk surrogaat is voor de natuurlijke bevrediging der seksuele behoeften.

¹⁾ Naar de mening van de redactie zal in een communistische maatschappij de noodzaak voor een wettelijke regeling van de abortus niet bestaan, omdat de economische verhoudingen de mensen niet meer tot een dergelijke daad zullen drijven.

